

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא- statement ז קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ראיה- proof
מקרא- key:	

בבא מציעא- שנים אוחזין		Talmud Navigator										
מלמרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
ולמאן דאמר הילך פטור, אמאי איצטריך קרא למעוטי קרקע משבועה? הא כל קרקע הילך הוא												ה.
איצטריך קרא היכא דחפר בה בורות שיחין ומערות.	אמר לך:										!	ה.
אי נמי: היכא דטענו כלים וקרקעות, והודה בכלים וכפר בקרקעות.											!	ה.
ארבעה שומרין צריכין כפירה במקצת והודאה במקצת: שומר חנם והשוואל, נושא שכר והשוכר.	תא שמע, דתני רמי בר חמא:										ז	ה.
היכי דמי? לאו דאמר ליה הילך?											ז	ה.
לא, דאמר ליה: שלש פרות מסרתי לך ומתו כולוהו בפשיעה, ואמר ליה איהו: חדא - לא היו דברים מעולם, וחדא - מתה באונס, וחדא - מתה בפשיעה, דבעינא שלומי לך, דלאו הילך הוא.											!	ה.
מנה לי בידך והלה אומר אין לך בידי כלום, והעדים מעידים אותו שיש בידו חמשים זוז, יכול ישבע על השאר - תלמוד לומר (שמות כ"ב) על כל אבידה אשר יאמר כי הוא זה - על הודאת פיו אתה מחייבו, ואי אתה מחייבו על העדאת עדים	תא שמע, דתני אבוב דרבי אפטוריקי לדרכי חייא קמייא:										ז	ה.
מתניתא קא רמית עליה דרבי חייא? רבי חייא תנא הוא, ופליג.											!	ה.
והא קרא קאמר											ז	ה.
ההוא למודה מקצת הטענה.											!	ה.
כתיב הוא וכתבי זה - חד למודה מקצת הטענה, וחד להעדאת עדים דפטור.	ואבוב דרבי אפטוריקי אמר לך:										!	ה.
ואידך:											ז	ה.
חד למודה מקצת הטענה, וחד למודה ממין הטענה.	[רבי חייא]										!	ה.
ואידך:											ז	ה.
מודה ממין הטענה לית ליה, וסבר ליה כרבן גמליאל	[רבי אפטוריקי]										!	ה.
טענו חטין והודה לו בשעורין - פטור	דתנן: [ת"ק]										!	ה.
מחייבו.	רבן גמליאל:										!	ה.
ההוא רעיא דהוו מסרי ליה כל יומא חיותא בסהדי, יומא חד מסרו ליה בלא סהדי, לטוף אמר להו: לא היו דברים מעולם. אתו סהדי אסהידו ביה דאכל תרתי מינייהו.												ה.
אם איתא לדרכי חייא קמייא - משתבע אשאר.	רבי זירא:										■	ה.
אם איתא משתבע? והא גזלן הוא	אמר ליה אביי:										ז	ה.
שכנגדו קאמינא.	אמר ליה: [רבי זירא]										!	ה.
השתא נמי, דליתא לדרכי חייא - נחייביה מדרב נחמן.											ז	ה.
מנה לי בידך - אין לך בידי - פטור.	דתנן:										ז	ה.
משביעין אותו שבועת היסת.	ואמר רב נחמן:										ז	ה.
דרב נחמן תקנתא היא, ותקנתא לתקנתא לא עבדינן.											!	ה.
ותיפוק ליה דהוה ליה רועה											ז	ה:
סתם רועה פסול	ואמר רב יהודה:										■	ה:
לא קשיא, הא - ידידה, הא - דעלמא. דאי לא תימא הכי, אגן חיותא לרועה היכי מסרינן? והא כתיב (ויקרא י"ט) לפני עור לא תתן מכשל? אלא: חזקה, אין אדם חוטא ולא לו.											!	ה:
זה ישבע שאין לו בה פחות מחציה וכו'.												ה:
על דאית ליה משתבע או על דלית ליה משתבע?											^	ה:
דאמר: שבועה שיש לי בה, ואין לי בה פחות מחציה.	רב הונא:										!	ה:
ונימא: שבועה שכולה שלי											ז	ה:
ומי יהבינן ליה כולה?											!	ה:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

בבא מציעא-שנים אוחזין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ונימא: שבועה שחציה שלי.												ז	ה:
מרע ליה לדיבוריה.												!	ה:
השתא נמי מרע ליה לדיבוריה												ז	ה:
דאמר: כולה שלי, ולדבריהם - שבועה שיש לי בה, ואין לי בה פחות מחציה.												!	ה:
וכי מאחר שזה תפוס ועומד, וזה תפוס ועומד, שבועה זו למה?												ז	ה:
שבועה זו תקנת חכמים היא, שלא יהא כל אחד ואחד הולך ותוקף בטליתו של חבריו, ואומר שלי הוא.												!	ה:
ונימא: מיגו דחשיד אממונא חשיד נמי אשבועתא												ז	ה:
לא אמרינן מיגו דחשיד אממונא חשיד אשבועתא.												!	ה:
דאי לא תימא הכי - האי דאמר רחמנא מודה מקצת הטענה ישבע, נימא: מיגו דחשיד אממונא חשיד אשבועתא												!	ה:
התם אשתמוטי קא משתמיט ליה, כדרבה												ז	ה:
תדע												ז	ה:
הכופר במלוה - כשר לעדות, בפיקדון - פסול לעדות.	דאמר רב אידי בר אבין אמר רב חסדא:											ז	ה:
ארבעה שומרינן צריכין כפירה במקצת והודאה במקצת: שומר חנם והשואל, נושא שכר והשוכר	אלא הא דתני רמי בר חמא:											!	ה:
נימא: מיגו דחשיד אממונא חשיד אשבועתא												!	ה:
התם נמי אשתמוטי קא משתמיט, סבר: משכחנא לגנב ותפיסנא ליה. אי נמי: משכחנא ליה באגם ומייתנא ליה.												ז	ה:
אי הכי, הכופר בפיקדון אמאי פסול לעדות? נימא: אשתמוטי קא משתמיט, סבר: עד דבחסנא ומשכחנא ליה.												ז	ה:
כי אמרינן הכופר בפיקדון פסול לעדות - כגון דאתו סהדי ואסהידו ביה דההיא שעתא איתיה לפקדון בביתיה והוה ידע. אי נמי: דהוה נקיט ליה בידיה.												!	ה:
משביעין אותו שבועה שאינה ברשותו	אלא הא דאמר רב הונא:											!	ה:
נימא: מיגו דחשיד אממונא חשיד אשבועתא												!	ה:
התם נמי מורה ואמר: דמי קא יהבנא ליה.												ז	ה:
והא קא עבר על לאו (שמות כ') דלא תחמד	רב אחא מדיפתי לרבינא:											ז	ה:
לא תחמד לאינשי בלא דמי משמע להו.												!	ה: